

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Mondd, hogy van az, hogy te, aki már normál gimnáziumi érettségid se tehetted, mert az apád egyetemi tanár volt, ismert és elismert tudora lettél a francia irodalomnak, és iskolaigazgatóként mentél nyugdíjba? – kérdezte osztálytársát sokadik érettségi találkozásukon az egyik volt diák. Mindent a feleségemnek köszönhetek! – válaszolta a kérdezett. A többiek csodálkozva néztek rá, hiszen tudták, hogy a feleség is csak technikumot, kertészeti technikumot végzett, és találkozásuk úgy történt, hogy az állástalan, huszonegy éves fiatalember virágkihordást vállalt és véletlenül abból az üzletből kellett a virágot elvinnie, amelyikben leendő felesége dísznövény-szaktanácsadó volt. Ez a fiatalember akkor eléggé kétségbeesett helyzetben volt. Harmadik próbálkozásra ugyan felvették az egyetemre, de hamar kiderült, hogy közgazdasági technikum érettségije nem volt biztos alap az egyetemi tanulmányokhoz. A sikertelenség letörte, elment a kedve a tanulástól, a hiábavaló erőfeszítéstől, mindent kilátástalannak talált. Abbahagyta az egyetemet, özvegy édesanyját alkalmi munkákkal segítette ugyan, de életét értelmetlennek, céltalannak érezte. Meg volt győződve arról, hogy reménytelen helyzetben van. Pedig „az ember az egyetlen teremtmény a földön, akit Isten önmagáért akart” (GS 24), és Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére”. (1 Tim, 2,4) A látszólagos véletlenek is a bennünket feltétel nélkül szerető Isten ajándékai, csak tudnunk kell azokat észrevenni és élni velük

Idézzetek fel a saját, vagy ismerőseitek életéből olyan reménytelennek látszó helyzeteket, amelyekből nem láttátok a kiutat! Hogyan sikerült a helyzetet megoldani?

Néhány virágkihordás után megtörtént az első hazakísérés, nagy séták következtek, együtt mentek moziba, a vonzalomból hamar szerelem lett, és szóba jött a házasság is. Összeházasodni? De hát mire? Egy félbemaradt egyetemi hallgató és egy szegény dísznövény-szaktanácsadó, lakás nélkül, bizonytalan jövővel mihez kezdhetne? A lány azonban szilárdan hitte, hogy Isten egymásnak teremtette őket, a fiút pedig kirántotta depressziójából a szerelem, úgy érezte, hogy ezért a lányért mindenre képes.

Akkoriban hiány volt – különösen vidéken – tanítókból, ezért a tanítói állásokat úgy hirdették meg, hogy érettségizettek oklevél nélkül is vállalhattak tanítói munkát, ha közben két év alatt elvégzik levelező szakon a főiskolát. A megoldás tehát adva volt. Összeházasodnak, és elmenniük vidékre tanítónak. A két tősgyökeres pesti fiatal vállalta egymásért a falusi életet, vállalták, hogy mindketten tanulnak és tanítanak egyszerre, hogy nem álmaikat dédelgetik, hanem élnek az alkalommal, vállalják a harcot egymásért, együtt. Meg kellett küzdeniük szüleik ellenállásával is, mindkét oldalon aggódtak, hogy a felmerülő – előre láthatóan nem is csekély – nehézségek súlya alatt a fiatalok össze fognak roppanni. Ők azonban kitartottak elhatározásuk mellett, tudták, hogy „az Úr szemei az igazakon nyugszanak, és fülei hallgatnak könyörgéseikre” (1Pét 3, 12). Ezt a lehetőséget ajándékba kapták és tele voltak bizakodással, reménnyel és hálával. Hálások voltak, mert már a tervezés, a készülődés is életük boldog időszaka volt, és szilárdan hitték, hogy házasságuk az égben kötött.

Mi segíthet a látszólag erőnket meghaladó feladatok következetes vállalásában?

A nehézségek sem vártak sokáig magukra. Szolgálati lakást kaptak, egy takaros falusi házat, de senki nem gondoskodott a háztartás felszereléséről. Szerencsére a kollégák, meg az iskolás gyerekek szülei segítettek, hamar egyenesbe jöttek. Megbetegedett a felső tagozatos

orosztanár, és a férj, akinek jó tanára volt a technikumban, vállalta a helyettesítést, ez egy kis többletjövedelmet hozott. Közben együtt elkezdtek a levelező tagozaton a tanulást, nehézség azonban itt is adódott. Az ifjú férjnek eddig sikerült felmentést kapnia az akkor még kötelező katonai szolgálat alól, most azonban behívták 6 hónapos kiképzésre. Ha ezt a hat hónapot, amely ősztől tavaszig tartott, kihagyja a főiskolán, egy egész évet elveszít, kicsúszik a határidőből, nem véglegesítik tanítói állását, és minden összeomolhat. Felesége azonban megtalálta a megoldást: amit levelezőként írásban lehetett beadni, azt két példányban adta be, és kisírta, hogy a szóbeli vizsgák férje „eltávozásának” idején legyenek. Így aztán mindketten kitűnő eredménnyel megfelelő időben befejezték a főiskolát, okleveles tanítók lettek. Közben megérkeztek a gyerekek, dolgoz, boldog családdá fejlődtek. Abból is valami jó származott, hogy a férj „bedolgozott” a felső tagozatba. Igazgatója javasolta, iratkozzék be – ugyancsak levelezőn – az orosz szakra, legyen orosztanár is. A depressziós tehetetlenkedésnek most már nyoma sem volt, felesége is bízta, beiratkozott az orosz-francia szakra, és ezt olyan sikerrel végezte el, hogy meg sem állt az egyetemi francia diplomáig. – Ha nem találkozom a feleséggel, akkor ma is csak virágkihordó lennék, vagy talán még az se. Mindent neki köszönhetek, őt pedig Annak, Aki egymásnak teremtett minket, – vallotta a most már nyugdíjas iskolaigazgató, a sokunokás, boldog nagypapa.

Idézzetek fel rokoni, baráti, vagy ismerősi körből olyan házasságokat, amelyekben eleinte nem a szülők álmai szerint alakultak a dolgok, mégis harmonikus kapcsolat alakult ki a generációk között! Milyen segítséget nyújthatnak a család helyzetének megszilárdulásában a többi családok, a közösség?

Kedves családok, házaspárok, jegyesek és szerelmesek! "Mindazokat a javakat, amelyek az élethez és az istenfélelemhez szükségesek, az isteni hatalom ajándékozta nekünk azáltal, hogy megismertük őt, aki minket saját dicsőségével és erejével meghívott." (2 Pt 1,3) Amikor nehézségek, gondok súlya alatt görnyedünk, bizony nehéz felfedezni az igazgyöngyöt, amelyért az ember mindenét eladja (vö. Mt 13, 45-46). Pedig a szenvedés, sőt, a kudarc is ajándék, lehetőség, rajtunk áll, hogy mit kezdünk vele. Ha elkeseredünk és feladjuk, ha a körülményeket, másokat, a balsorsot okoljuk, ahelyett, hogy keresnénk a megoldást, a magunk helyzetét nehezítjük meg. „Isten, a mi Atyánk, aki szeret minket, s örök vigasztalást és jó reménységet ajándékozott nekünk.” (2 Tessz 2,16) Fedezzük fel minden helyzetben a jót, a bajból kivezetőt, fordítsuk a magunk és szeretteink javára azt, ami rossznak, céljaink elérését hátráltatónak látszik!

Két egymásnak elköteleződött ember együtt csodákra képes. Bátran építenek Isten állandó és végleges szeretetére, biztonságot jelentő oltalmára, és hálás szívvel mondják: „Áldjátok az Urat, mert jó, mert irgalma örökkévaló!” (Zsolt 106,1)

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke